

© Photo by Shane Leonard

За понад 40 років творчої діяльності Стивена Кінга світ побачили безліч надзвичайно популярних романів, накладі яких давно перетнули межу в третину мільярда примірників. Він — визнаний Король горору з численною армією фанатів та великою кількістю престижних літературних нагород.

Збірка «Серця в Атлантиді» — драматична й відверто жахлива розповідь про в'єтнамську трагедію та її вплив на американське суспільство. П'ять повістей, пов'язаних між собою, зображують події, що відбувалися протягом 1960—1999 років. Кожна історія починається коротким влучним висловом, який потім набуває зовсім неочікуваного змісту. Цей твір — ще одне підтвердження величчя письменника Кінга.

«Серця в Атлантиді» — вінець його творчості.

— Kirkus Reviews —

Кінг влучно описав шістдесяті та їхню спадщину.

— Publishers Weekly —

Очевидно автобіографічний і щирий твір.

— The Village Voice —

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3433-8

9 786171 123433 8

СТІВЕН
КІНГ

СЕРЦЯ В АТЛАНТИДІ

СТІВЕН
КІНГ

СЕРЦЯ В АТЛАНТИДІ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

СТІБЕН
КІНГ

**STEPHEN
KING**

**HEARTS
IN ATLANTIS**

A NOVEL

**СТІВЕН
КІНГ**

**СЕРЦЯ
В АТЛАНТИДІ**

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Спо)

К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. Hearts in Atlantis : A Novel / Stephen King. —
New York : Pocket Books, 2000. — 688 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

Переклад з англійської *Софії Берлінець*

Дизайнер *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-3433-8

ISBN 978-0-671-02424-6 (англ.)

- © Stephen King, 1999
- © Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Для Джозефа, Леанори та Ітана.
Я розповів вам усе те, щоб розповісти про це

Номер Шість:

— Чого ви хочете?

Номер Два:

— Інформації.

Номер Шість:

— На чиєму ви боці?

Номер Два:

— Себе не розкриваємо. Нам потрібна інформація.

Номер Шість:

— Ви її не здобудете!

Номер Два:

— По-доброму чи по-злому... здобудемо.

З к/ф «Полонений»

Саймон залишався на місці: маленька, брунатна постать, захована в листі. Навіть заплющивши очі, він бачив свинячу голову на палі. Її приплющені очі заволокло безмежним цинізмом дорослого життя. Ті очі переконували Саймона: все погане.

Вільям Голдінг. Володар мух

Ми його прогавили.

З к/ф «Безтурботний їздець»

1960: У НИХ БУЛА ПАЛИЦЯ, ЗАГОСТРЕНА З ОБОХ КІНЦІВ

1960

**НИЦІ ЛЮДИ
В ЖОВТИХ ПЛАЩАХ**

І. ХЛОПЕЦЬ ТА ЙОГО МАТИ. ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ БОББІ. НОВИЙ МЕШКАНЕЦЬ. ПРО ЧАС І НЕЗНАЙОМЦІВ

Батько Боббі Гарфілда був із тих людей, волосся в яких починає випадати вже після двадцяти, а зовсім лисіють вони десь до сорока п'яти.

У Рендалла Гарфілда до таких крайнощів не дійшло: він помер від серцевого нападу у віці тридцяти шести років. Він був агентом з нерухомості й випустив дух на підлозі чиєїсь чужої кухні. Коли батько Боббі відходив в інший світ, у вітальні потенційний покупець намагався викликати швидку непід'єднаним телефоном. Тоді Боббі виповнилося три. У нього збереглися невиразні спогади про чоловіка, що лоскотав й цілував його в обличчя і в лоба. Він був майже впевнений, що той чоловік — його тато. «МИ ДУЖЕ СУМУВАТИМЕМО», виведено на надгробку Рендалла Гарфілда, проте мати хлопця аж надто сумною ніколи не здавалася. Що ж до самого Боббі, то... Ну, скажіть, будь ласка, як можна сумувати за кимось, кого ледь пригадуєш?

Через вісім років після смерті батька Боббі до нестями закохався в двадцятишестидюймовий «Швін» у вітрині «Гарвіч вестерн авто». Боббі натякав матері про велосипед, як тільки міг, аж доки врешті одного вечора, коли вони поверталися з кіно, прямо не вказав їй на нього. Показували «Темряву нагорі сходів». Фільму Боббі не зрозумів, та він йому все одно сподобався, особливо епізод, коли Дороті Макгвайр гепнулася в крісло, продемонструвавши свої довгі ноги. Коли вони проходили повз автокранницю, Боббі

ніби між іншим зауважив, що велосипед став би чудовим подарунком якомусь щасливчикові на його одинадцятий день народження.

— Навіть не мрій, — сказала мама, — я не можу собі дозволити подарувати тобі на день народження велосипед. Знаєш, твій татусь не вельми нас забезпечив.

Хоча Рендалл помер ще за президентства Трумена, а тепер уже добігало кінця восьмирічне плавання Айзенгавера, та фраза «твій татусь не вельми нас забезпечив» і досі була стандартною відповіддю матері на всі прохання, що виходили за межі суми в один долар. Зазвичай ця фраза супроводжувалася докірливим поглядом, так ніби чоловік не помер, а просто від них утік.

Не бачити йому велика на день народження, похмуро думав Боббі дорогою додому. Насолода від дивного, бентежного фільму майже розвіялася. Він не намагався сперечатися чи вмовляти матір. Це б лише спровокувало контрнаступ, а коли Ліз Гарфілд йшла в контрнаступ, то полонених не брала. Та Боббі й далі гризли думки про втрачений велосипед... і втраченого батька. Іноді він майже ненавидів батька. Іноді єдиним, що стримувало його ненависть, було нічим не підкріплене, проте дуже сильне відчуття, що мати саме цього й хотіла.

Уже йдучи попри міський парк — за два квартали їм треба було звернути ліворуч на Брод-стрит, де вони мешкали — Боббі, переборюючи звичний страх, запитав про Рендалла Гарфілда.

— Мамо, він що, нічого не залишив? Зовсім нічого?

Десь з тиждень чи два тому він читав загадкову історію з Ненсі Дрю, де спадщина одного бідного хлопчика була захована за старим годинником у занедбаному маєтку. Боббі, звісно ж, не сподівався, що батько десь закопав золоті монети чи колекцію рідкісних марок, та якщо було бодай *щось*, можливо, вони могли б продати це в Бріджпорті.

Може, у якомусь ломбарді. Як працюють ломбарди, Боббі точно не знав, зате знав, як їх упізнати: три золоті кульки на фасаді. Боббі був упевнений, що люди з ломбарду з радістю їм допоможуть.

Звичайно, це було лише дитячою мрією, та в Керол Джербер, що жила далі по вулиці, був цілий набір ляльок, який її батько, що служив на флоті, прислав звідкись з-за моря. Якщо батьки *щось* дарують — а вони це точно роблять — то було б цілком розумно припустити, що вони інколи *залишають* щось і в спадок.

Коли Боббі вимовив своє запитання, вони саме проминали один з ліхтарів, що тяглися вздовж вулиці по цей бік міського парку. Хлопець помітив, що з губами його матері щось сталося, як бувало завжди, коли Боббі наважувався завести мову про покійного тата. Щось схоже траплялося і з її сумочкою. Коли смикнути за зав'язочки, отвір угорі зменшиться.

— Я скажу тобі, що він залишив, — відповіла мама, коли вони рушили вгору пагорбом Бруд-стрит. Боббі вже шкодував про своє питання, але, звичайно ж, було запізно. Коли мати розійдеться, її вже не зупиниш, ось у чому біда. — Він залишив страховий поліс, термін якого минув ще за рік до його смерті. А я про це й гадки не мала аж до самого кінця, й усі, разом з гробарем, вимагали свою частку того, чого в мене самої не було. А ще він залишив цілу копію неоплачених рахунків, з ними я вже більш-менш дала собі раду. Люди з розумінням поставилися до мого становища, тут нічого нарікати. А особливо містер Бідермен.

Усе це була стара казка, така ж нудна, як і гірка, але раптом вона повідомила дещо нове.

— У світі не знайшлося б неповного стриту, який би не сподобався твоєму батькові, — сказала мати, коли вони підходили до багатоквартирного будинку на середині Бруд-стрит-гілл.

— Мамо, а що таке неповний стрит?

— Це не має значення, але затям собі одне, Бобику: не дай Боже, щоб я дізналася, що ти граєш в карти на гроші. З мене цього вистачить до кінця життя.

Боббі хотів розпитувати далі, та добре знав, що нові запитання можуть спровокувати ще одну гнівну тираду. Йому спало на думку, що фільм, у якому йшлося про нещасливі подружні пари, міг якимось чином її засмутити, хоч він, будиши ще дитиною, і не розумів, як саме. Що таке отой «неповний стрит» він запитає в понеділок у школі в свого друга Джона Саллівана. Боббі здавалося, що це якимось пов'язано з покером, та впевненим він не був.

— У Бріджпорті є місця, де в чоловіків відбирають гроші, — повела далі мати, коли вони вже наблизилися до свого будинку. — Туди ходять дурні чоловіки. Дурні чоловіки вляпуються в лайно, яке потім зазвичай доводиться розгрібати жінкам...

Боббі знав, якою буде наступна фраза. Вона була мамина коронна.

— Життя несправедливе, — виголосила Ліз Гарфілд, виймаючи ключі й збираючись відчинити двері номера 149 по Бруд-стрит у містечку Гарвіч, штат Коннектикут. Був квітень 1960-го, ніч дихала весняними пахощами, а біля неї стояв худорлявий хлопчина з таким же, як у батька, вульгарно рудим волоссям. Мати майже ніколи не торкалася його волосся. У рідкісні моменти ніжності вона найчастіше гладила його по щоці чи руці.

— Життя несправедливе, — повторила Ліз, відчиняючи двері. Вони увійшли досередини.

Його матері й справді не жилось як принцесі, і, звісно ж, зле, що її чоловік у тридцять шість віддав Богові душу на лінолеумі в чиемусь порожньому будинку, та іноді Боббі

думав, що все могло скластися ще гірше. Наприклад, у них могло б бути аж двоє дітей. Або троє. Боже, навіть четверо.

Або, скажімо, щоб прогудувати їх обох, їй довелося б піти на якусь справді важку роботу?

Мама Саллі працювала в пекарні «Тіп-Топ», що в центрі міста, і в ті тижні, коли була її черга запалювати печі, Саллі-Джон і двоє його старших братів її взагалі не бачили. А ще Боббі часто бачив жінок, які після гудка о третій годині вервечкою виходили з дверей фабрики «Казкова туфелька» (в нього самого заняття закінчувались о пів на третю), жінок, що всі здавалися або надто худими, або ж затовстими; жінок з блідими обличчями і пальцями, вимазаними чимось жахливим, що кольором скидалося на засохлу кров; жінок з опущеними очима, що своє взуття та робочі штани носили в пакетах з супермаркету «На будь-який смак». Минулої осені, коли вони з Керол, місіс Джербер і малим Іеном (якого Керол завжди обзивала Іеном-шмаркачем) їхали на святковий церковний ярмарок, Боббі бачив чоловіків і жінок, що збирали яблука за містом. Коли Боббі запитав, що то за люди, місіс Джербер пояснила, що вони мігранти, щось на зразок перелітних птахів; переїжджають з місця на місце, збираючи врожай зернової культури, на яку приходить сезон. Мати Боббі могла б бути однією з них, проте цього не трапилося.

Вона працювала секретаркою в агенції нерухомості «Рідне місто», що належала містеру Дональдові Бідермену. Це була та сама компанія, у якій до серцевого нападу працював батько. Боббі думав, що вона дістала цю роботу головню тому, що Дональд Бідермен любив Рендалла і йому стало шкода вдови й хлопця, який тільки-но виріс із пелюшок. Проте мати працювала сумлінно і добре виконувала свої обов'язки. Досить часто вона затримувалася на роботі допізна. Кілька разів Боббі траплялося разом із мамою бути в товаристві містера Бідермена. Найяскравіше йому запам'ятався пікнік, що влаштувала компанія, але якось

містер Бідермен возив їх до стоматолога у Бріджпорт, коли Боббі під час гри на перерві вибили зуба. Обоє дорослих дивились одне на одного якимось так... Іноді містер Бідермен телефонував їй увечері й тоді вона кликала його Доном. Але Дон був старий і Боббі не дуже забивав собі ним голову.

Що мати робить в офісі цілими днями (і вечорами), Боббі достеменно не знав. Та він міг закластися, що це точно краще, ніж виготовляти взуття, збирати яблука чи о пів на п'яту ранку запалювати печі в пекарні «Тіп-Топ». Проти усього цього робота в його мами — просто високий пілотаж. І ще одне про маму Боббі: коли ставити їй певні запитання — проблеми вам гарантовані. Коли, наприклад, ви поцікавитесь, як це їй по грошах купити собі в «Сірз» три сукні, й одну з них шовкову, але не по грошах три місяці сплачувати по одинадцять з половиною доларів за «Швін» у крамниці «Вестерн авто» — велосипед був сріблясто-червоний і від одного лише погляду на нього в Боббі солодко щеміло в животі — тільки-но запитайте в неї щось подібне і мало вам *точно* не здасться.

Боббі не питав. Він просто зібрався сам заробити собі на велик. Потрібна сума набереється до осені, а може, навіть до зими, і до того часу ця модель може взагалі зникнути з вітрини «Вестерн авто», та він все одно складатиме гроші. Доведеться гнути спину і крутитися, як муха в окропі. Життя нелегке і несправедливе.

Коли в останній вівторок квітня настав одинадцятий день народження Боббі, мама простягла йому невеличкий плоский пакунок, загорнутий у сріблястий папір. Усередині лежав помаранчевий читацький квиток. Для дорослих. Прощайте, Ненсі Дрю, хлопці Гарді і моряк Дон Вінзлоу. Привіт усім іншим історіям на кшталт «Темряви нагорі сходів», повних таємничої, бентежної пристрасті. Не кажучи

вже про скривавлені кинджали і кімнати на вежі (в оповіданнях про Ненсі Дрю і хлопців Гарді теж не бракувало таємниць та кімнат на вежах, та крові в них було зовсім небагато, а пристрастей взагалі ні краплі).

— Тільки не забудь, що місіс Келтон з видачі — моя подруга, — попередила мама.

Вона говорила своїм звичним, сухим, застережливим тоном, та їй було приємно, що Боббі задоволений. Вона це помітила.

— Якщо спробуєш узяти щось для дорослих на зразок «Пейтон Плейс» чи «Кінгз Роу», я дізнаюся.

Боббі засміявся. Йому це й так було відомо.

— Коли там буде та інша, міс Причепе, і якщо вона питатиме, звідки в тебе помаранчевий читацький, скажи, нехай подивиться на зворотному боці. Там мій дозвіл і підпис.

— Дякую, мамо. Це кльово.

Вона всміхнулася, нахилилася і швидко провела сухими губами по щоці сина. Поцілунок був такий короткий, що його майже й не було.

— Рада, що тобі сподобалось. Якщо я повернуся раніше, підемо в «Колонію» їсти смажені мідії та морозиво. На торт доведеться зачекати до вихідних. У мене тепер нема часу пекти. А зараз, синочку, вдягай плащ і давай рухайся, а то спізнишся до школи.

Вони спустилися східцями і разом вийшли на ганок. Біля тротуару стояло міське таксі. Чоловік у поплиновому піджаку, зігнувшись до пасажирського вікна, розраховувався з водієм. Позаду нього тісною купкою стояло кілька валіз і паперових пакетів, отих, що з ручками.

— Це, мабуть, чоловік, що цими днями зняв кімнату на третьому поверсі, — сказала Ліз. Її губи знову проробили отой трюк зі стисканням. Вона стояла на верхній сходинці, прискіпливо оглядаючи сухорлявий зад чоловіка, що випинався в їхній бік, доки він вів перемовини з таксистом.

— Я не довіряю людям, що перевозять свої речі в паперових торбинах. Як на мене, особисті речі в паперових мішках виглядають просто *нечунарно*.

— Але ж у нього й валізи є, — заперечив Боббі, хоча й без маминих зауваг розумів, що три крихітних валізки нового мешканця — не бозна-який скарб. Вони були різнокаліберні й виглядали так, ніби хтось у кепському гуморі пожбурих їх ногою аж з Каліфорнії.

Боббі з мамою рушили цементною доріжкою. Таксі поїхало.

Чоловік у попліновому піджаку обернувся. Боббі усіх людей поділяв на три великі категорії: діти, дорослі та старі. Старі — це ті ж дорослі, тільки з сивим волоссям. Новий мешканець належав до третього типу. Його бліде, стомлене обличчя було глибоко пооране, проте лише навколо бляклих, синіх очей шкіра виглядала зів'ялою. Сиве волосся було тонке, як у немовляти, й уже відступало від чола, вкритого плямами кольору печінки. Високий і згорблений, він видався Боббі схожим на Бориса Карлоффа з «Театру шоку», кіно, що показували на 11 каналі щоп'ятниці о двадцять третій тридцять. Під попліновим піджаком виднілася дешева робоча одіж, що, здавалося, була йому завелика. Взутий він був у стоптані туфлі з дубленої шкіри.

— Привіт, народ, — промовив він, посміхаючись ніби через силу. — Мене звуть Теодор Бротіген. Я збираюся пожити тут деякий час.

Чоловік простяг мамі Боббі руку, вона її ледь торкнулася.

— Я Елізабет Гарфілд, а це мій син Роберт. Прошу нас вибачити, містере Бреттіген...

— Бротіген, мем, але я волів би, щоб ви з сином кликали мене просто Тед.

— Добре. Знаєте, Роберт поспішає до школи, а я на роботу. Приємно було з вами познайомитися, містере Бреттіген. Боббі, поквапся. *Tempus fugit*.

Вона рушила вниз у напрямку центру, а Боббі, значно повільнішою ходою, подався вгору схилом пагорба в бік Гарвіцької початкової школи, що розташовувалася на Ашеравеню. Пройшовши цим маршрутом три чи чотири кроки, Боббі зупинився й озирнувся. Він відчував, що мати повелася з містером Бротігеном нечемно, навіть зверхньо. У його невеличкому колі друзів зверхність вважалася найгіршою вадою. Керол ненавиділа задавак, як і Саллі-Джон. Містер Бротіген, мабуть, уже пройшов половину доріжки, та якщо ні, Боббі хотілося йому всміхнутися. Нехай знає, що хоча б один член сім'ї Гарфілд точно не задавака.

Мати Боббі теж зупинилася й обернулася назад. Не те, щоб їй хотілося ще раз глянути на містера Бротігена, таке Боббі ніколи й на думку не спало б. Ні, вона озирнулася, щоб подивитися на сина. Вона знала, що Боббі обернеться ще раніше, ніж він сам. У цю мить Боббі відчув, як на його завжди веселу і світлу вдачу набігла темна хмарка. Мати інколи казала, що швидше у Флориді піде сніг, аніж Боббі вдасться задурити їй голову, і йому подумалося, що вона має рацію. Скільки ж треба мати років, щоб зуміти обдурити свою маму? Двадцять? Тридцять? Чи чекати, доки вона постаріє і її мозок трохи скидатиметься на курячий бульйон?

Містер Бротіген і не думав рушати доріжкою. Він стояв біля тротуару, тримаючи в кожній руці по валізі, а третю затиснув під пахвою — паперові мішки він уже встиг перенести на газон номера 149 — зігнувшись під вагою ще дужче, ніж завжди. Він стояв якраз на півдорозі між ними, ніби пост дорожнього збору абощо.

Очі Ліз Гарфілд, метнулися повз нього до очей сина. «Іди, — наказували вони. — Не кажи ні слова. Він новенький. Приблукав сюди звідкілясь або й взагалі нізвідки, позапихавши половину речей в торбинки для продуктів. Просто мовчи і йди своєю дорогою».

Та Боббі цього не зробив. Можливо, тому що на день народження замість велосипеда він отримав читацький квиток.

— Був радий з вами познайомитися, містере Бротіген, — сказав Боббі. — Сподіваюся, вам тут сподобається. Бувайте.

— Гарного дня в школі, синку, — відповів містер Бротіген, — Навчися багато нового. Твоя мати має рацію: *tempus fugit*.

Боббі зиркнув на матір, щоб побачити, чи його маленький бунт після цих, таких же маленьких, лестоців, має хоч якісь шанси на прощення. Проте мамині губи залишалися непоступливо стиснутими. Не промовивши ні слова, вона повернулася і пішла вниз пагорбом. Боббі теж попрямував геть, радіючи, що все ж поговорив із чужинцем, навіть якщо мама згодом змусить його за це поплатитися.

Дійшовши до будинку Керол Джербер, він дістав свій помаранчевий читацький квиток і заходився його роздивлятися. Звичайно ж, не двадцятишестидюймовий «Швін», але також зовсім непогано. Якщо чесно, взагалі чудово. Перед ним відкривався цілий світ нових книжок, які треба було дослідити, і це нічого, що читацький коштував якихось два чи три зелених. Хіба не кажуть, що головне не подарунок, а увага?

Ну, принаймні так каже його мама.

Боббі перевернув картку. Маминою твердою рукою на ній виведено:

«Всім, кого це стосується. Це читацький квиток мого сина. Я дозволяю йому брати по три книжки на тиждень з відділу для дорослих публічної бібліотеки Гарвіча».

І підпис: Елізабет Пенроуз Гарфілд.

Під її іменем, ніби постскриптом, приписано:

«Гроші за затримку книжок Роберт сплачуватиме сам».

— Імениннику! — налякала його Керол Джербер, з криком вистрибнувши зі своєї засідки за деревом. Вона обійняла його за шию і міцно цмокнула в щоку. Почервонівши, Боббі роззирався навсібіч, чи, бува, ніхто не бачить. Дружити

з дівчатками збіса непросто і без поцілунків-сюрпризів. Та все було гаразд. На вершині пагорба по Ашер-авеню в напрямку школи рухався звичний ранковий потік учнів, але тут, унизу, вони були самі.

Боббі витер щоку долонею.

— Ой, облиш, тобі ж сподобалося, — сміючись, вигукнула Керол.

— Зовсім ні, — сказав Боббі, хоча це була й неправда.

— І що тобі подарували?

— Читацький квиток, — відповів Боббі й показав їй картку. — *Дорослий* читацький квиток.

— Класно!

Йому здалося, чи в очах Керол і справді майнуло співчуття? Мабуть, ні. А якщо й так, то що?

— Ось, це тобі.

Керол простягла Боббі голмарківський конверт, на якому було витиснене його ім'я. Вона наліпила на нього ще кілька сердечок і наклейок з ведмедиками.

З легкою тривогою Боббі розірвав конверта, кажучи собі, що вітання завжди можна засунути глибоко до задньої кишені своїх полотняних штанів, якщо воно виявиться сопливим.

Та воно не було сопливе, хіба що трохи дитяче: хлопчик у крилатому капелюсі верхи на коні. Всередині літерами, які мали здаватися, ніби дерев'яними, написано:

«З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, КОВБООЮ!»

І зовсім не сопливо. «З ЛЮБОВ'Ю, КЕРОЛ» було вже трохи сопливо, але що вдієш, вона ж все-таки дівчинка.

— Дякую.

— Знаю, листівка дитяча, але інші були ще гірші, — безапеляційно заявила Керол. Трохи вище по схилу на них чекав Саллі-Джон, викручуючи свого боло-баунсера¹, як тільки

¹ «Wool Wouncer» — американська марка іграшки, що складається з ракетки та м'ячика, прикріпленого на гумці до центру однієї зі сторін ракетки. (*Тут і далі прим. пер.*)

можна: то під праву руку, то під ліву, то за спину. Крутити його між ногами Саллі більше не намагався. Якось він спробував зробити це на шкільному подвір'ї, але той добряче заїхав йому по яйцях. Саллі скрикнув. Боббі і ще кілька хлопців реготали аж до сліз. Керол і ще три її подруги прибігли спитати, що таке, але хлопці, всі, як один, сказали, що нічого не сталося. Саллі-Джон сказав те ж саме, хоч був блідий і ледь не плакав. «Усі хлопці — телепні», — сказала тоді Керол, та Боббі був упевнений, що вона насправді так не думає. Інакше вона б не вискочила і не поцілувала його. А поцілунок був хороший, справжній міцний цьом. Власне, кращий, ніж він дістав від рідної мами.

— Листівка зовсім не дитяча, — заперечив Боббі.

— Ні, але *майже* дитяча, — озвалася Керол. — Я хотіла купити тобі дорослу листівку, але, Боже мій, які ж вони сопливі.

— Я знаю, — заспокоїв її Боббі.

— Як виростеш, ти теж збираєшся бути сопливим?

— Надіюся, що ні, — відповів він. — А ти?

— Ні, я хочу бути така, як мамина подруга Ріонда.

— Ріонда ж дуже товста, — з сумнівом зауважив Боббі.

— Але вона крута. Я буду теж крута, але без сала.

— В наш будинок в'їхав новий тип. У кімнату на третьому поверсі. Мама каже, там нагорі дуже гаряче.

— Справді? І який він? — захихотіла Керол. — Якийсь мусі-пусі?

— Він старий, — сказав Боббі й на мить замислився. — Але в нього цікаве обличчя. Мама його не злюбила з першого ж погляду, бо він привіз свої манелі в паперових пакетах.

До них приєднався Саллі-Джон.

— З днем народження, засранцю! — вигукнув він, плескаючи Боббі по спині.

На той час «засранець» був улюбленим словом Саллі-Джона. У Керол улюблене слово було «крутий», а Боббі

натоді перебував у паузі між двома улюбленими словами. Хоч у звучанні фрази «до чортів» щось було.

— Якщо лятимешся, я не буду йти з вами, — сказала Керол.

— Домовилися, — миролюбно погодився Саллі-Джон.

Керол була білявка з кучерявим волоссям і виглядала, ніби доросліша копія близнючок Боббі. Джон Салліван був високий хлопець з чорним волоссям і зеленими очима, того типу, що й хлопці Гарді. Боббі Гарфілд ішов поміж ними, забувши про коротку мить пригнічення. У нього нині день народження, поряд ідуть його друзі й життя прекрасне. Боббі запхав листівку Керол до задньої кишені, а новий читацький квиток засунув глибоко в нагрудну кишеню. Звідси картка точно не випаде і її ніхто не вкраде. Керол почала стрибати. Саллі-Джон попросив її, щоб припинила.

— Чому? — спитала Керол. — Я люблю стрибати.

— А я люблю казати «засранець», але ж не кажу, коли ти мене попросиш, — справедливо заперечив Саллі-Джон. Керол глянула на Боббі.

— Знаєш, Керол, стрибати без скакалки трохи по-дитячому, — вибачливо сказав Боббі, потім знизав плечима. — Але стрибай, як хочеш. Ми не проти. Правда, Ес-Джей?

— Не-а, — відповів Саллі-Джон і знову заходився крутити свого «боло»: з боку в бік, знизу вгору, вуп, вуп, вуп.

Керол перестала підстрибувати. Вона йшла поміж ними, вдаючи, що вона дівчина Боббі Гарфілда, що в нього є водійські права й «б'юїк» і вони їдуть до Бріджпорта на «Рок-н-рольну феєрію ВКБВ». Керол вважала Боббі дуже крутим, а найкрутішим було те, що він про це не здогадувався.

Боббі прийшов зі школи о третій. Він міг би прийти і швидше, але в його кампанію під назвою «Велик до Дня подяки» входив збір пляшок, щоб здати, і в пошуках їх Боббі прочісував куці за Ашер-авеню. Він знайшов три «Реніголди»

і одну з-під «Негі». Звісно, небагато, ну то й що? Вісім центів є вісім центів. Цент цента кличе. Це було ще однією приказкою його матері.

Боббі вимив руки (двійко пляшок були просто фу), знайшов у холодильнику чим підкріпитися, прочитав кілька старих коміксів про Супермена. Потім знову взяв собі попоїсти з холодильника і сів дивитися «Американську естраду». Подзвонив Керол сказати, що будуть показувати Боббі Даріна. Вона вважала, що Боббі Дарін страшенно крутий, особливо, коли клацає пальцями, співаючи свою «Королеву танців».

Вона вже знала і дивилася виступ з кількома своїми пустоголовими подругами. Вони майже безупинно хихотіли на задньому плані. Звук скидався на щебет пташок у зоомагазині. А на екрані Дік Кларк демонстрував, скільки гною з прищів здатен поглинути один дезінфекційний тампон «Стрідекс».

О четвертій зателефонувала мама і повідомила, що містер Бідермен просить її довше затриматися на роботі. Їй дуже шкода, але святкова вечеря в «Колонії» скасовується. В холодильнику залишилося трохи тушкованої яловичини, якою він може повечеряти, а о восьмій вона прийде і покладе його спати.

— І, заради всього святого, Боббі, як розігрієш вечерю, не забудь вимкнути газ.

Розчарований, проте зовсім не здивований, Боббі повернувся до телевізора. На «Естраді» Дік саме представляв журі з оцінювання платівок. Боббі подумав, що хлопцеві, який сидів усередині, судячи з вигляду, пригодився б увесь життєвий запас тампонів «Стрідекс».

Боббі засунув руку до нагрудної кишені і видобув звідти свій новий помаранчевий читацький квиток. Настрій знову покращився. Не обов'язково сидіти перед телевізором з купою старих коміксів, якщо не хочеться. Можна ходити в бібліотеку і випробувати свій новий, *дорослий* читацький квиток. На видачі буде міс Причепа. От тільки її справжнє

ім'я було міс Геррінгтон і Боббі вона здавалася гарною. Вона користувалася парфумами. Її обличчя і волосся завжди ними пахло. Аромат був ніжний і солодкий, як хороший спогад. А ще, хоч Саллі-Джон зараз навчається гри на тромбоні, Боббі міг би зайти до нього дорогою з бібліотеки, може, трохи повправлятися в пасах.

«Ще треба віднести пляшки в «Спайсерз», — подумав Боббі. — Цього літа я маю заробити на велик».

Життя вмить наповнилося змістом.

Мама Саллі запросила Боббі залишитися на вечерю, та він відмовився.

— Ні, дякую, я ліпше піду додому.

Він би з превеликим задоволенням з'їв тушкованого м'яса і хрумкої печеної картоплі в місіс Салліван, а не те, що чекало на нього у власній квартирі. Та Боббі знав, що мало не перше, що зробить мати, повернувшись із офісу, загляне в холодильник і пересвідчиться, що миски «Тупперваре» з залишками яловичини там більше немає. Якщо миска залишиться на місці, питає, що Боббі їв на вечерю. Питатиме спокійно, навіть байдуже. Коли Боббі скаже, що повечеряв у Саллі-Джона, вона кивне головою, поцікавиться, що вони їли і чи давали що-небудь на десерт, а ще запитає, чи він подякував місіс Салліван. Може, вони навіть сидітимуть на канапі й разом їстимуть морозиво, дивлячись по телевізору «Солодке копито». І все буде добре... От тільки не буде. Врешті-решт розплата таки настане.

Можливо, мине день чи два, а може, навіть тиждень, але розплачуватися *доведеться*. Боббі це знав, майже й сам не усвідомлюючи свого знання.

Без сумніву, вона мала працювати допізна. Однак те, що замість святкової вечері довелося на самоті доїдати рештки яловичини, було водночас і покаранням за те, що він її не послухав і заговорив з новим сусідом. Коли Боббі спробує

уникнути цієї кари, вона тільки примножитья, як гроші на депозитному рахунку.

Коли Боббі повернувся від Саллі-Джона, було чверть на сьому. Темніло. Він взяв дві нові книжки: одну про Перрі Мейсона під назвою «Справа оксамитових кігтів» і науково-фантастичний роман Кліффорда Сімака «Кільце навколо Сонця». Обидві виглядали до чортів привабливо, та й з міс Геррінгтон не виникло жодної проблеми. Навпаки, вона сказала, що Боббі читає не на свої роки серйозні книжки і порадила йому так тримати.

Дорогою додому від Ес-Джея Боббі придумав історію про те, як вони з місіс Геррінгтон опинилися на круїзному кораблі, що затонув. Вижили лише вони двоє, знайшовши рятувальний жилет з написом «ПАРОПЛАВ ЛУЗИТАНІК». Їх прибило до невеличкого острівця, порослого пальмами і джунглями, в центрі якого височів вулкан. Потім вони лежали на пляжі й міс Геррінгтон, уся тремтячи, поскаржилася, що їй страшенно холодно і чи не міг би він обійняти її й зігріти. Звісно, що міг — так він і зробив. «Із задоволенням, міс Геррінгтон». А тоді з джунглів вийшли тубільці. Спочатку вони здавалися цілком привітними, та виявилось, що це канібали, які живуть на схилах вулкана й убивають своїх жертв на оточеній черепами галявині. Усе складалося кепсько, та коли їх з міс Геррінгтон уже тягли до казана, з вулкана долинув гуркіт і...

— Привіт, Роберте.

Боббі підняв очі, перелякавшись навіть дужче, ніж коли Керол Джербер вилетіла з-за дерева, щоб поцілувати його на честь дня народження. То був новий сусід. Він сидів на верхній сходинці ганку і палив. Зі старих стоптаних туфель він перезувся в старі, стоптані домашні капці. Вечір був теплий, і поплинового піджака на ньому не було.

«Здається, він почувається як удома», — подумав Боббі.

— О, містере Бротіген. Добридень.

— Я не хотів тебе налякати.

— Ви мене не злякали.

— Гадаю, таки злякав. Ти був за тисячі миль звідси. І, будь ласка, клич мене Тед.

— Згода.

От тільки Боббі не був упевнений, що зможе звикнути до «Теда». Кликати дорослого (а ще й *старого*) на ім'я суперечило не лише настановам матері, а й переконанням самого Боббі.

— У школі все гаразд? Вивчив щось новеньке?

— Так, усе добре.

Боббі переминався з ноги на ногу, перекидаючи книжки з руки в руку.

— Посидиш зі мною хвильку?

— Звичайно, тільки недовго. Маю деякі справи.

Справи, серед яких на першому місці — вечеря. На цей час вчорашня яловичина набувала в його очах все більшої привабливості.

— Аякже, справи і *tempus fugit*.

Сідаючи на широку сходинку поряд з містером Бротіґеном — Тедом — і, вдихаючи запах його «Честерфілда», Боббі подумав, що ще ніколи не бачив такого стомленого чоловіка. Це ж не може бути через переїзд? Хіба можна бути таким знесиленим, коли з багажу в тебе тільки три невеликі валізи і три пакети для покупок? Можливо, потім приїде вантажівка з пожитками, та насправді Боббі в це не вірив. Це ж була лише кімната, нехай і велика, але просто кімната, з кухнею з одного боку й усім решта — з другого. Вони з Саллі-Джоном ходили заглянути туди, коли старенька міс Сайдлі після інфаркту переїхала до доньки.

— *Tempus fugit* означає «час біжить», — сказав Боббі. — Мама так часто каже. Вона також каже, що час нікого не чекає і що час лікує.

— Твоя мама любить приказки, чи не так?

— Ага, — відповів Боббі, відчуваючи раптову втому від думки про всі ці приказки. — У неї їх купа.

— Бен Джонсон назвав час старим лисим ошуканцем, — сказав Тед Бротіген, глибоко затягнувшись і випустивши через ніс дві цівки-близнючки. — А Борис Пастернак казав, що ми — полонені часу, заручники вічності.

Боббі дивився на нього зачаровано, на деякий час забувши про порожній шлунок.

Уявлення про час як про старого лисого ошуканця йому дуже сподобалося. Це було на всі сто відсотків правильно, хоч Боббі й не зміг би пояснити чому... І хіба саме від того, що не вмієш пояснити, не стає ще класніше? Ніби предмет у яйці чи тінь за матовим склом.

— Хто такий Бен Джонсон?

— Англієць, уже багато років як небіжчик, — пояснив містер Бротіген, — самозакоханий і, на загальну думку, нерозсудливий у питанні грошей, а ще схильний до метеоризму. Але...

— Що таке метеоризм?

Тед просунув язик поміж губ і видав короткий, але дуже реалістичний пук. Боббі приклав долоню до рота і зареготав у кулак.

— Діти вважають пукання смішним, — промовив Тед Бротіген, киваючи головою. — Так, так. А для людей мого віку це лише один із дедалі дивніших аспектів життя. До речі, в перервах між пуканням Бен Джонсон сказав багато чого розумного. Не так багато, як доктор Джонсон — Семюел Джонсон, я маю на увазі — та все-таки чимало.

— А Борис...

— Пастернак. Росіянин, — зневажливо сказав містер Бротіген, — як на мене, не вартий уваги. Можна глянути на твої книжки?

Боббі подав їх. Перрі Мейсона містер Бротіген («Тед, — нагадав він собі, — треба кликати його Тедом») віддав,

лише мигцем глянувши на обкладинку. Роман Кліфорда Сімака він тримав довше: спершу, мружачись від спіралей диму, що пливли перед очима, розглядав обкладинку, потім погортав сторінки. При цьому Тед кивав головою.

— Цю я читав. Перш ніж приїхати сюди, у мене була купа часу на читання.

— Справді? — з ентузіазмом вигукнув Боббі. — І як, гарна книжка?

— Одна з його найкращих, — відповів містер Бротіген (Тед). Він скоса поглянув на Боббі. Одне око розплющене, інше все ще примружене від диму, що надавало йому мудрого і водночас загадкового виразу. Ніби в дещо підозрілого суб'єкта з якогось детективного фільму. — Але ти впевнений, що зможеш це читати? Тобі ж тільки десь дванадцять років, не більше.

— Мені одинадцять, — відповів Боббі. Його втішило, що Тед прийняв його за дванадцятилітнього. — Сьогодні виповнилося. Я подужаю цю книжку. Я, може, всього й не зрозумію, але, якщо історія хороша, вона мені сподобається.

— У тебе день народження! — вражено вигукнув Тед. Він зробив останню затяжку і клацнув пальцями, відкидаючи недопалок. Цигарка впала на цементну доріжку, розсипаючись фонтаном іскор. — З днем народження, дорогий Роберте, всього тобі найкращого!

— Дякую. Тільки мені значно більше подобається «Боббі».

— Добре, Боббі. Підеш кудись святкувати?

— Та де. Мама мусить допізна працювати.

— Може, хочеш піднятися в мою скромну квартиру? Багато запропонувати не зможу, але консерви відкривати вмію, а ще в мене має бути якесь печиво.

— Дякую, але мама мені дещо залишила і я маю це з'їсти.

— Розумію.

Щира подяка висловлюється за дозвіл відтворити фрагменти з матеріалів, які захищені авторським правом:

«Black Slacks», автори Джо Беннетт і Джиммі Дентон. Авторське право © Duchess Music Corporation, 1957 р. Авторські права відновлені. Усі права контролює «MCA MUSIC PUBLISHING» підрозділ «MCA INC», 10019, Нью-Йорк, 1755 Бродвей.

«Tallahassee Lassie», автори Френк Слей, Боб Кру та Фредерік Пікаріелло. Авторське право © 1958 р., 1959 р. «CONLEY MUSIC INC.» Авторські права відновлені 1986 р., 1987 р. «COMMUNICATIONS, INC. «Усі права захищено.

«Twilight Time», автори Бак Рем, Морті Невінз та Ел Невінз. TRO © Авторські права 1944 р. (відновлені) «Devon Music, Inc.», Нью-Йорк, 10011-4298. Усі права на території США контролює «Devon Music, Inc.». Усі права за межами США контролює «MCA Duchess Music Corporation».

Версія «Сліпого Віллі» з'явилася в останньому випуску «Antaeus» восени 1994 р.

ЗМІСТ

1960. Ниці люди в жовтих плащах	9
1966. Серця в Атлантиді	305
1983. Сліпий Віллі	487
1999. Для чого ми у В'єтнамі?	543
1999. Тіні ночі спадають з небес	599
Авторська нотатка	618

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Серця в Атлантиді
Роман

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *О. В. Телемко*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *В. С. Яковлев*

Підписано до друку 21.07.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 32,76.
Наклад 4000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

КНИЖКОВИХ

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
- див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Кінг С.

К41 Серця в Атлантиді : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. С. Берлінець. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 624 с.

ISBN 978-617-12-3433-8

ISBN 978-0-671-02424-6 (англ.)

Боббі Гарфілд живе зі своєю мамою Ліз. Одного разу він знайомиться з новим сусідом — Тедом Бротігеном. Старий подобається Боббі, хлопець часто заходить до нього в гості та слухає його неймовірні історії. Він помічає, що в Теда є надприродні здібності, але вирішує про це мовчати: мама й без того дуже вороже ставиться до нового мешканця... Через певний час Ліз доведеться залишити Боббі з Тедом, а після її повернення розпочнеться справжнє жахиття...

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)

СТІВЕН КІНГ

МІСТЕР МЕРСЕДЕС
ЩО ВПАЛО, ТЕ ПРОПАЛО

КІНЕЦЬ ЗМІНИ

11/22/63

СЯЙВО

ДОКТОР СОН

ЗОНА ПОКРИТТЯ

ПІД КУПОЛОМ

МІЗЕРІ

ЯРМАРОК НІЧНИХ ЖАХІТЬ

ВОНО

ВІДРОДЖЕННЯ

ЛОВЕЦЬ СНІВ

КУДЖО

ТЕМНА ВЕЖА (ЦИКЛ)

ЧОТИРИ СЕЗОНИ

КРАЇНА РОЗВАГ

ЧОТИРИ ПІСЛЯ ПІВНОЧІ

КРІСТІНА

ПРОТИСТОЯННЯ